

projekt
PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ
TATÍNEK

Scénář k převyprávění příběhu paní Oldřišky Šicové z Mostu v Českém rozhlase
Vypracovali: Hana Pavelková, Lucie Barlíková, Martin Kubík

1. VSTUP Hanka	Je 14. dubna 2016 a náš tým 18. základní školy z Mostu navštívil paní Oldřišku Šicovou, která nám ve svých vzpomínkách přiblížila 2. světovou válku na Mostecku tak, jak ji prožila jako dítě.
2. VSTUP Martin	V této válce mnozí ztratili své blízké. Bylo tomu tak i v rodině paní Oldřišky, které válka vzala tatínka. Tehdy jí bylo 10 let.
VSTUP PAMĚTNÍKA paní Oldřiška Šicová	<i>No, tak, jak skončil. To asi nevíme nikdo a to už se asi nikdo nikdy nedozví. Ale já jenom, to co vím, tak že tatínek byl skutečně 22. srpna 1944 zatčen, než já sem se vrátila z těch jižních Čech a tady byl vězněnej asi na tý devětadvacítce asi šest neděl a pak v domnění, že půdou domů, protože jsme tam jednu jeden neděli sme si udělaly na základě jeho motáku, který poslal nám, že se máme jako by procházet kolem a nezastavovat se, takže že on když bude jako moct, takže spolu budeme moc promluvit nějaký slovo a tím pádem jako abychom se nezastavovaly a šly dál.</i>
3.VSTUP Martin	A tohle bylo nebezpečné, ne? Ale ony se nebály a za tatínkem se vypravily.
VSTUP PAMĚTNÍKA paní Oldřiška Šicová	<i>A skutečně se to událo, tatínek nám řek: „Už jsem v civilu, zejtra nás asi pustí domů.“ Tím pádem nastalo takový ten radostný okamžik, že maminka jako a ostatní ženy, který tam byly, protože nás tam bylo víc, sešly jsme se, protože tatínek tam nebyl sám ze Souše...</i>
4. VSTUP Martin	Malá Oldřiška se na tatínka moc těšila, protože ho delší dobu neviděla. Její maminka pracovala na mosteckém nádraží, kde čistila vlakové soupravy a kdy se vracela z práce domů, tak si všimla nastoupených trestanců, kteří měli být odvezeni do koncentračního tábora. Najednou mezi nimi uviděla svého manžela. Byl hned první.
VSTUP PAMĚTNÍKA paní Oldřiška Šicová	<i>Nebudu říkat, prostě co maminka. Byla v šoku, ale prostě ještě byla tak schopná, že sme vzala doma něco, nějaký jídlo a kouření, nebo něco takovýho, že to tomu tatínkovi dáme a že... Běžely jsme zpátky na to nádraží do toho Mostu z tý Souše, protože jsme věděly, že jestli jako pojedou tím směrem, takže za hodinu jede ten další vlak. Takže jsme tu hodinu měly na to, abychom se vrátily zase zpátky. To se stalo, já jsem potom požádala toho posta, no tu stráž, která je hlídala, jestli bychom se mohly rozloučit. On kejvnul, že jo. Ale my jsme se ještě rozloučily, ale jelikož to dopadlo tak, že emoce začaly fungovat tak hodně, že nás prostě ten strážný vyhodil.</i>
5. VSTUP Martin	Pak už paní Oldřiška viděla svého tatínka jen přes drátem zamřížované okénko vlaku. Ale příběh pokračuje dál.
VSTUP PAMĚTNÍKA paní Oldřiška Šicová	<i>Pak jsme dostaly jeden jedinej dopis, kterej teda tady ten jste si prohlédli, z tohoto Sachsenhausenu. No, a ten je datovanej v říjnu, no to je jedno. Zkrátka dostaly sme dopis německy psanej, tak, jakto ... jakto bylo ... Tam jako tatínek píše, že se má dobře, že nepotřebuje žádný balíčky, jenom dopis ...</i>
6. VSTUP Hanka	Rodina paní Oldřišky obdržela 2. února 1945 předtištěný korespondenční lístek, kde jim bylo oznámeno, že zemřel 2. ledna 1945. Paní Oldřiška na svého tatínka často vzpomíná. Zbylo jí po něm jenom několik fotografií, písemností z koncentračního tábora a také státní vyznamenání – Československý válečný kříž 1939, který mu byl udělen v roce 1946 „IN MEMORIAM“ a z rukou ministra národní obrany generála Ludvíka Svobody ho přebírala její maminka.